

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519010108
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3519010108.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému W. N. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. augusta 2019 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, matky obžalovaného T. J. a obžalovaného W. N. proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28. mája 2019, sp.zn.1T/21/2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného W. N., matky obžalovaného T. J. a prokurátora z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28.05.2019, sp.zn.1T/21/2019, bol obžalovaný W. N. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že od presne nezisteného času až do 04:30 h dňa 28.12.2018 v R. K. nad C. na R. I. č. XX v bare K. P. a na iných doposiaľ nezistených miestach neoprávnene mal zatavenú injekčnú striekačku s modrým piestom obsahujúcu 98 mg 49,7%-ného metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu obsahujúce 49 mg absolútneho metamfetamínu, zodpovedajúce aspoň 1 obvyklej jednorazovej dávke, zatavenú injekčnú striekačku s modrým piestom obsahujúcu 3352 mg 49,8 %-ného metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu obsahujúce 1669 mg absolútneho metamfetamínu, zodpovedajúce aspoň 42 obvyklým jednorazovým dávkam, zatavenú injekčnú striekačku s modrým piestom obsahujúcu 1678 mg 48%-ného metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu obsahujúce 805 mg absolútneho metamfetamínu, zodpovedajúce aspoň 20 obvyklým jednorazovým dávkam, zatavené plastové vrečko s obsahom konope s hmotnosťou 278 mg a koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 19,5 % hmotnostných obsahujúc 54 mg tetrahydrokanabinolu, ktoré zodpovedá minimálne 2 obvyklým jednorazovým dávkam drogy, a všetky tieto látky si mal predtým neoprávnene kúpiť od doposiaľ nestotožnených osôb, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, konope je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 8 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám na trest odňatia slobody vo výmere 52 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne

mu okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia veci, a to 1 ks kovovej strieborno zelenej fajky a podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote ho napadli odvolaniami prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť výroku o uloženom treste v neprospech obžalovaného, matka obžalovaného T. J. a obžalovaný pre nesprávnosť výroku o uloženom treste.

Prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že:

„Prokuratúra odvolaním napáda mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody a zaradenie obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o mimoriadne zníženie trestu postupom podľa § 38 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, som toho názoru, že to s ohľadom na trestnoprávnu minulosť obžalovaného a závažnosť trestného činu, pre ktorý je aktuálne stíhaný, nie je dôvodné. Obžalovaný mal pri sebe 65 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom zo spisového materiálu je zrejmé, že o tieto sa neváhal aj podeliť. Tohto zločinu sa pritom dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody pre iný zločin, a to zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, . odsek 2 písmena c) Trestného zákona, kde mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 58 mesiacov. Keďže obžalovaný sa opakovane dopustil zločinu, navyše v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nepovažujem za vhodné z hľadiska individuálnej, avšak aj generálnej prevencie, ak opakovanie závažnej protispoločenskej činnosti je potrestané miernejším trestom, ako prvé „pochybenie“ páchatela. Obžalovaný N. si bol plne vedomý toho, že mu plynie skúšobná doba podmiennečného prepustenia, no ani to mu nezabránilo v spáchaní ďalšieho zločinu. \

Zároveň poukazujem na to, že okresný súd v napadnutom rozsudku prakticky nijako neodôvodnil, z akého dôvodu zaraduje obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, hoci s ohľadom na to, že v posledných 10 rokoch pred spáchaním tohto skutku bol vo výkone trestu pre iný trestný čin, ho mal zaradiť do ústavu so stredným stupňom stráženia. Jediným zdôvodnením, ktoré je možné nájsť v predmetnom rozsudku vo vzťahu k stupňu stráženia je to, že podľa názoru súdu bude resocializácia obžalovaného v tomto stupni vhodnejšia a zároveň že u obžalovaného pripadá do úvahy neosvedčenie v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu a vykonanie zvyšku trestu v minimálnom stupni stráženia. Súd však nijako bližšie nerozvádza, prečo je názoru, že resocializácia bude dosiahnutá lepšie v nižšom stupni stráženia. Napadnutý rozsudok je tak vo vzťahu k tomuto výroku neodôvodnený a tým aj nepreskúmateľný.

Obžalovaný si už vykonával niekoľko ročný trest odňatia slobody v ústave s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol následne podmiennečne prepustený. No i napriek výkonu tohto trestu svoje správanie nenapravil, a naopak, dopustil sa ďalšieho zločinu a to dokonca v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu tohto trestu. Vzhľadom na uvedené som toho názoru, že je zrejmé, že predošlý výkon trestu v minimálnom stupni stráženia nemal reálne na odsúdeného žiaden vplyv a je potrebné jeho zaradenie do ústavu so stredným stupňom stráženia, tak, ako to napokon predpokladá aj Trestný zákon v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b).

Preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/21/2019 zo dňa 28.05.2019 vo výroku o treste a aby v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol.

Obžalovanému navrhujem podľa § 172 ods. 1, § 36 písm. l), § 38 ods. 2, 3, 5 Trestného zákona uložiť nepodmiennečný trest odňatia slobody v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, za súčasného uloženia trestu prepadnutia veci podľa § 60 odsek 1 písmena a)

Trestného zákona a to kovovej fajky.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 10.07.2019, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 10.07.2019. Vo svojom vyjadrení obžalovaný uviedol, že:

„Okresná prokuratúra podala odvolanie proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, pričom svojim odvolaním napáda mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody a zaradenie obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Odvolanie okresnej prokuratúry považujeme za nedôvodné a neopodstatnené. S uplatnením inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu sa stotožňujeme. Sme toho názoru, že všetky zákonné predpoklady uplatnenia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu sú osobou páchatel'a ako aj okolnosťami v celom rozsahu naplnené a je tu priestor podstatne širšieho uplatnenia mimoriadneho zníženia a to až na maximálnu hranicu možného zníženia tak, ako sme písali v podanom odvolaní. So zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia sa v celom rozsahu stotožňujeme s napadnutým rozsudkom.

Na základe uvedeného navrhujeme odvolanie okresnej prokuratúry ako nedôvodné zamietnuť.“

Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania poukázal na to, že:

„Okresný súd, pri úvahách o druhu a výmere trestu zobral do úvahy skutočnosť, že ku spáchaniu žalovaného trestného činu došlo v čase skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu predchádzajúceho trestu odňatia slobody. Tento predchádzajúci trest bol uložený za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zákona. Vzhľadom k tomu, že v súčasne prebiehajúcim súdnom konaní išlo opakované spáchanie zločinu, došlo k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 odsek 5 Tr.zák. Aplikovanie tejto úpravy trestnej sadzby, považujeme za oprávnené. Rovnako tak za oprávnené považujeme neaplikovanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37, písm. m) Tr.zák., nakoľko predchádzajúce odsúdenie nemôže byť dva krát na ťarchu obžalovaného. Následne súd priznal obžalovanému jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36, písm. l) Tr.zák. a to vďaka vyhláseniu o vine zo strany obžalovaného. Aplikovanie iba jednej poľahčujúcej okolnosti, že uznanie viny zo strany obžalovaného považujeme ale za nedostatočné a súčasne v rozpore s ustálenou súdnou praxou Krajského súdu v Trenčíne. Podľa názoru Krajského súdu v Trenčíne, ktorý by mal byť pre súdy 1. Stupňa v jeho obvode záväzný sa vyhlásenie o vine podľa § 257, odsek 1, písm. b) Tr.por. považuje za naplnenie dvoch poľahčujúcich okolností a to podľa § 36, písm. l) a písm. n). Z uvedeného dôvodu žiadame, aby Krajský súd v Trenčíne pri výroku o vine túto skutočnosť zohľadnil v prospech obžalovaného.

Po takomto zvýšení zákonnej trestnej sadzby a aplikovaní jednej poľahčujúcej okolnosti, súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 52 mesiacov, ktorý bol mimoriadne znížený o 12 mesiacov pod dolnú hranicu zvýšenej trestnej sadzby. Použitie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu Okresný súd odôvodnil tým, že obžalovaného čaká taktiež rozhodnutie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu a vykonanie zvyšku trestu uloženého rozsudkom tunajšieho

súdu 2T/145/2012. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, žiadne iné skutočnosti neboli dôvodom na mimoriadne zníženie. Súd v prospech obžalovaného nezohľadnil jeho duševný stav a diagnózy, týkajúce sa duševných porúch, ktoré u obžalovaného boli prítomné aj v čase spáchania predmetného skutku. Písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku ani tieto skutočnosti neobsahuje, neanalyzuje a nedáva ich do kontextu s ostatnými skutočnosťami, na základe ktorých by mali predstavovať komplexný podklad pre úvahy súdu. Jednotlivé diagnózy obžalovaného, jeho dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav, po duševnej stránke, by mali predstavovať tak dôležitú otázku, z ktorej sa vyvodzujú obligatórne (úmysel), ale aj fakultatívne (motív, pohnútky) stránky skutkovej podstaty stíhaného zločinu. Vykonané dokazovanie, najmä osobný výsluch znalkyne K.. Q. na hlavnom pojednávaní, súdu poskytli dostatočné podklady v tomto zmysle a bolo potrebné ich aj v súvislosti s výrokom o treste analyzovať, a v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuť.

V súvislosti s duševným stavom obžalovaného na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaný trpí celkovo šiestimi diagnózami duševných chorôb. Čiastočne možno súhlasiť so znalkyňou K.. Q., že časť týchto diagnóz, podotýkam jedná sa o menej závažné diagnózy, môže mať pôvod v užívaní drog a môže predstavovať sprievodné javy užívania drog, abstinovania od drog, ako aj závislosti na nich. Je však dôležité si uvedomiť, že nie všetky diagnózy tento pôvod v užívaní drog majú daný. Je potrebné zdôrazniť, že práve

diagnóza emočne nestabilná osobnosť, hraničný typ, F 60.31 predstavuje diagnózu, ktorá pôvod v užívaní drog nemá a popri tom je to zo všetkých diagnóz tá najzávažnejšia, ktorá sa považuje za duševnú chorobu. Znalkyňa na pojednávaní túto skutočnosť potvrdila, avšak v ďalšom svojom vyjadrení opomenula zdôrazniť, že sa jedná o stupeň tejto diagnózy, kvalifikovaný ako hraničný typ, čo má veľké dôsledky na posudzovanie forenzne významných otázok ako sú rozpoznávanie a ovládacie schopnosti u obžalovaného. Znalkyňa s touto diagnózou pracovala iba ako s diagnózou emočne nestabilnej osobnosti bez vyhodnotenia hraničnosti typu. Toto je zrejme jednak zo znaleckého posudku, ako aj z jej výsluchu na hlavnom pojednávaní.

Obhajoba sa nedokáže k otázke hraničnosti typu uvedenej diagnózy, a k jej vplyvu na správanie obžalovaného fundovane vyjadriť, avšak z bežne dostupných zdrojov na internete, sú tieto skutočnosti zrejme. Diagnóza s prívlastkom hraničný typ, ako každá diagnóza, predstavuje už duševnú chorobu, ktorej zodpovedá výrazná odchýlka od štandardu, teda od bežnej osobnosti človeka, od ktorej sa môže oprávnene očakávať, že vie svoje konanie ovládať a rozpoznať jeho následky. Od osobnosti s diagnózou duševnej poruchy s prívlastkom hraničný typ sa takáto vlastnosť, resp. schopnosť objektívne očakávať nemôže.

Hraničný typ emočne nestabilnej osobnosti má podstatne menej aktívne receptory, pokiaľ ich vôbec má, ktoré by mali u bežného jednotlivca predstavovať zábrany v sklonoch ku správaniu odchylnému od normálu, ako sú zábrany páchaní deliktuálnej činnosti, ale aj podstatne zníženú schopnosť adekvátne reagovať na rôzne životné situácie, ktoré inak tvoria bežnú súčasť života a je treba sa s nimi vysporiadať. Hraničný typ osobnosti nedokáže ani len bežné situácie v živote ktoré síce prinášajú stres, ale sú riešiteľné, riešiť pokojným, rozvážnym spôsobom, ale tieto situácie riešia negovaním zábran ku konzumácii drog a podobne.

Je potrebné si uvedomiť, že hraničný typ tejto duševnej choroby sám osebe (bez ovplyvnenia drogovou závislosťou) človeka trpiaceho touto diagnózou privádza ku sklonom ku konzumácii drog a zábrany neguje. Čiže nie naopak, ako to vyplýva z vyjadrenia znalkyne, ktoré následne prevzal aj súd do odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Znalkyňa K.. Q. sa aj napriek otázkam obhajoby vo svojom výsluchu vyhýbala zhodnoteniu tejto diagnózy obžalovaného ako hraničnej, pričom to priamo vyplýva z predložených listinných dôkazov vystavených na základe opakovaných lekárskeho vyšetrení psychiatrom K.. J., u ktorého sa obžalovaný dlhodobo liečil. Rovnako tak znalkyňa bez konkrétnych poznatkov, iba na základe jedného pohovoru s obžalovaným dokázala spochybniť ďalšie diagnózy obžalovaného. Obžalovaný je presvedčený, že tak vykonala iba v záujme unesenia svojich záverov znaleckého posudku. Je však potrebné si uvedomiť, že znalkyňa vypracovala znalecký posudok na základe iba pohovoru s obžalovaným a bez akýchkoľvek ďalších podkladov. Tie jej boli dané k dispozícii až v konaní pred súdom na naliehanie obhajoby. Takýto postup znalkyne považujeme za pomerne povrchný a nemôže sa ani len rovnať odborným zisteniam psychiatrov, u ktorých sa obžalovaný ambulantne liečil a to dlhodobo, v podstate od svojich 14 rokov. Tiež sa nemôžeme stotožniť s tým, že znalkyňa na základe jednej konzultácie s obžalovaným a bez znalosti zdravotnej dokumentácie, histórie liečenia obžalovaného dokáže jedným slovom spochybniť diagnózy a duševný stav obžalovaného.

Ako však vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd sa s týmito zisteniami znalkyne a jej závermi bez racionálnych podkladov úplne stotožnil, s hraničnosťou duševnej choroby obžalovaného sa vôbec nezaoberal a v podstate prítomnosť duševných chorôb u obžalovaného dával za vinu užívaniu drog. Je to však úplne naopak, diagnóz emočne nestabilnej poruchy osobnosti hraničného typu je diagnóza prítomná nezávisle od drog a predstavuje iba podklad pre touto chorobou ovplyvnený sklon k užívaniu drog a tým

následne aj ku iným diagnózam, ktoré spolu majú forenzny význam na subjektívnu stránku skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti máme za to, že zo strany okresného súdu by malo dôjsť ku pribratiu iného znalca do konania, ktorý by zhodnotil duševný stav obžalovaného komplexne, v súvislosti aj s ostatnými diagnózami a celkovým vývojom jeho duševného stavu a duševných chorôb. Následne mala byť táto skutočnosť vyhodnotená v prospech obžalovaného v otázke ukladania druhu trestu a jeho výmery, a to za forenzne zníženej rozpoznávacej a ovládacej schopnosti uložením trestu za použitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu na úrovni maximálneho mimoriadneho zníženia.

Na základe uvedených skutočností navrhujeme, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a ostatných výrokoch, ktoré s týmto výrokom súvisia a alternatívne rozhodol sám rozsudkom tým spôsobom, že obžalovanému trest mimoriadne zníži na možné minimum, alebo vec vráti okresného súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor podaním zo dňa 15.07.2019 doručeným okresnému súdu dňa 15.07.2019. Vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„Obhajoba v odvolaní v podstate dospela k záveru, že u obžalovaného mohli byť znížené ovládacie a rozpoznávacie schopnosti s ohľadom na diagnózy, ktorými trpí. Pritom zároveň spochybňovali znalecký posudok vypracovaný v prípravnom konaní. Ako je však aj uvedené v predmetnom odvolaní, obhajoba sa k predmetnej otázke nedokáže fundovane vyjadriť a vypomáha si tak zdrojmi dostupnými na internete. Je teda možné konštatovať, že obhajoba spochybňuje závery znalca pribratého do trestného konania bez akýchkoľvek relevantných dôkazov či medicínskych vedomostí. Znalkyňa bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní, kde riadne zdôvodnila jednotlivé závery svojho posudku. Podľa obhajoby sa znalkyňa vyhýbala označeniu diagnózy obžalovaného ako hraničnej poruchy, hoci to priamo vyplýva zo správ K.. J., ktorý ako ošetrujúci psychiater obžalovaného, by mal mať lepšie znalosti o jeho zdravotnom stave ako znalkyňa. Znalkyňa však na hlavnom pojednávaní poukázala napríklad aj na to, že diagnózy obžalovaného ako aj jeho liečba u K.. J. sa odvíjali od toho, že ošetrujúci psychiater vychádzal z tvrdení obžalovaného, že neužíva žiadne drogy, čo ale nebola pravda. K.. J. tak napríklad 2 roky liečil obžalovaného na depresiu, hoci tá bola možno len symptómom užívania drog.

V doterajšom konaní preto neboli vykonané žiadne dôkazy, ktoré by dokázali relevantne spochybníť závery znaleckého posudku K.. I. Q. č.

3/2016 a preto návrhy obhajoby na potrebu vypracovania nového znaleckého posudku považujem za bezpredmetné.

Pokiaľ ide o odvolanie matky obžalovaného, T. J., zo dňa 10.06.2019, uvádzam, že toto podobne ako odvolanie obhajcu spochybňuje závery znaleckého posudku, a preto odkazujem na vyjadrenie k odvolaniu obhajcu. Matka obžalovaného ďalej poukazuje na doterajší život a zdravotný stav obžalovaného. Súd bol pri rozhodovaní o treste oboznámený s pomermi obžalovaného a mal vedomosť aj o jeho minulosti pri ukladaní trestu. Vplyv duševných chorôb na konanie obžalovaného bol skúmaný práve znaleckým posudkom K.. I. Q. č.

3/2016, pričom nebolo zistené, že by tieto forenzne významne ovplyvnili ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti obžalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne odvolania obžalovaného podané prostredníctvom jeho obhajcu zo dňa 28.06.2019, ako aj matky obžalovaného, T. J., zo dňa 10.06.2019 v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Matka obžalovaného T. J. (ďalej len „matka obžalovaného“) v písomných dôvodoch svojho odvolania ako aj v jeho doplnení poukázala na skutočnosť, že:

„Posudok znalkyne vzbudzuje pochybnosti. Je nejasný a neúplný. V posudku sa obmedzila len na podanie odborného záveru, ale znalostí psychiatrie musí byť badateľný postup, akým k tomuto záveru došiel. V posudku chýbali podrobné údaje, aké metódy použil a kompletná zdravotná dokumentácia. Žiadne relevantné úvahy, ale len formálne. Pri výroku vychádzala len z toho, že užíval drogy.

Žiaľ ani synov obhajca nevyužil účelné prostriedky a spôsoby obhajoby, aby boli náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré jeho vinu zmierňujú. Tým bolo hlavné pojednávanie obmedzené na vypočutie obžalovaného. Na pojednávaní nebolo spomenuté, že pred trestným skutkom bol obžalovaný v citovom rozrušení v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby, pod vplyvom tiesnivých osobných a rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil.

Následkom choroby podľa odborníkov má nízku stresovú toleranciu, problematickú všímavosť a nulové zvládanie krízových situácií.

Počas môjho tehotenstva som bola týraná. Po hospitalizácii vo štvrtom mesiaci, sa mi aj tak syn W. narodil predčasne v siedmom mesiaci. Po návrate z nemocnice týranie pokračovalo. Syn mal vážne zdravotné ťažkosti a neustále bol hospitalizovaný v nemocnici. Nemohla som byť hospitalizovaná s ním z dôvodu druhého malého dieťaťa, o ktoré som sa musela starať. Rodina mi nebola oporou a nepomohli mi s tej ťažkej životnej situácii.

Už vtedy som si všimla že syn bol tichší a skôr introvert. Následkom toľkých okolností mal oneskorený vývoj, nerozprával a uzatváral sa do seba. V neskoršom veku, ako dieťa a školopovinné dieťa zažíval bitky, výsmechy a ponižovanie od rovesníkov. Najbližšia rodina o neho nejavila záujem. Túžil po kompletnej rodine ale jeho otec a ani starí rodičia nemali o neho záujem.

Začal mávať silné depresie už ako trinásťročný. Vtedy som spolupracovala s učiteľmi, so psychiatrom a aj so sociálnymi pracovníkmi. Dostával sa do sociálnej izolácie, čo ho viedlo k seba poškodzovaniu, suicidálnym sklonom a neskôr k užívaniu návykových látok.

Už prvý trestný čin spáchal preto, lebo nevedel zvládnuť krízovú a stresovú situáciu. Tým že som si už so synom nevedela dať rady, som ho vyhodila z domu. Ešte v tú noc spáchal lúpež. Jeho odôvodnenie bolo, že nemal iné východisko lebo nemal kde bývať. Nespravil to s úmyslom niekomu ublížiť alebo získať peniaze. Jeho správanie bolo pre nás nepochopiteľné, ale takto on rieši krízové situácie.

Po návrate z väzenia naďalej podstupoval liečbu na psychiatrii. Bol zamestnaný a v práci s ním boli spokojný. Keďže sa mu zdravotný stav zhoršil nastúpil na PN, ktorá stále trvá. Zistili mu viac diagnóz a aj hraničnú poruchu osobnosti. Bol zaradený do skupiny terapie hraničnej poruchy osobnosti v Trenčíne a navštevoval aj individuálne sedenia so psychológom.

Na sedeniach sa zoznámil s jeho prvým dievčaťom. Začali spolu bývať, ale prišli aj vzťahové problémy. Nevedel túto situáciu riešiť a začal mať znova depresie a prestal zvládať situáciu. Priateľka mu nepomohla a odišla. Raz v noci mi volal, aby som pre neho prišla, lebo majitelia prenájmu sa boja že chce spáchať samovraždu. Ja som mu neposkytla pomoc s tým, že má priateľku tak nech si to vyriešia sami. To som ale nevedela celú situáciu. Týmto jeho jednaním im prenajímatelia ukončili prenájom a znova sa ocitol na ulici a nechcený. Namiesto toho, aby požiadal o pomoc, tak ju odmietol a povedal, že nechce byť nikomu na obtiaž. Vianoce strávil na ulici a na ničom mu nezáležalo.

Syn mal trvalý pobyt u jeho starej mami, mojej matky kvôli prípadnému dedeniu. Ale jeho stará mama mu zrušila trvalý pobyt, o čom sme nevedeli z dôvodu rodinných vzťahov ďalších mojich sestier. Zostal sám a na ulici, a znova sa dostal do situácie, ktorú nedokázal zvládnuť. Na pojednávaní sa sám vyjadril, že sa chcel zabiť do konca roka. Pokusy o samovraždu páchal vždy v triezvom a stave, bez návykových látok. Žiaľ syn následkom svojej choroby koná nepochopiteľné činy. Tak tomu bolo aj v druhom trestnom čine. Znova bol v zložitej životnej situácii a opustený a nevedel ako ďalej, tak to riešil po svojom.

Nie je mi celkom jasné, prečo je považovaný za čisto drogovovo závislého a ostatné súvislosti sú zmietnuté zo stola. Ak by bol len drogovovo závislý tak by bol na liečení a nie na psychiatrii. Taktiež by bol v nemocnici zaradený do skupiny závislých a nie do takej, ktorú navštevoval. Syn je uzavretý a problémy dusí v sebe. Nikomu sa nezdôveruje, lebo sa bojí výsmechu a nepochopenia. Má zjavné psychické a duševné problémy.

Pre všetky tieto vyššie uvedené dôvody, žiadam aby odvolací súd zväžil celú situáciu a vyniesol nový rozsudok v prospech môjho syna a jeho ďalšieho života. Ako matka prehlasujem, že synovi podám

pomocnú ruku, aby sa necítil osamelý, aby našiel zmysel života a aby sa naše vzťahy v podstatnej miere zlepšili. Pretože aj ja ho pre svoj život potrebujem. Prajem si aby vedel, že spoločnosť ho prijíma.

Po podrobnom oboznámení sa so všetkými okolnosťami, ktoré sa týkajú chovania môjho syna som dospela k jednoznačnému záveru, že môj syn je už od svojho útleho detstva veľmi trpiaci človek, ktorého nepretržite trápili psychické problémy.

Prosím Vás, aby ste mi Vaším spravodlivým prístupom pomohli zachrániť môjho syna.“

K odvolaniu matky obžalovaného sa prokurátor do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, písomne bližšie nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla, aby krajský súd rozhodol v zmysle petitu uvedenom v odvolaní prokurátora okresnej prokuratúry. Odvolania obžalovaného a matky obžalovaného navrhla ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedli, že sa v celom rozsahu pridriavajú písomných dôvodov odvolania ako aj ich písomných vyjadrení a navrhli, aby krajský súd rozhodol v súlade s petitom písomných dôvodov odvolania obžalovaného. Pokiaľ ide o odvolanie matky obžalovaného, tak vo svojej podstate namieta to, čo obžalovaný a pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tak toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný dodal, že súhlasí s konečným návrhom svojho obhajcu a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na doplnenie dokazovania.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaného, matky obžalovaného a prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 14. augusta 2019, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný, matka obžalovaného a prokurátor podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaného, matky obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z odvolania prokurátora, obžalovaného a matky obžalovaného vyplýva, že odvolania neobsahujú žiadne námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním), postupoval v súlade so zákonom pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému, pričom takto uložený trest okresným súdom je zákonný, spravodlivý a primeraný.

Pokiaľ odvolanie matky obžalovaného smeruje do výrokov o vine napadnutého rozsudku (do skutkovej vety, právnej vety a právnej kvalifikácie), odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil podľa § 257 Tr. por. vyhlásenie o vine, a keďže boli splnené procesné podmienky na prijatie jeho vyhlásenia o vine, okresný súd vyhlásenie o vine obžalovaného správne prijal. Právnymi účinkami takéhoto vyhlásenia je v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. aj to, že výroky o vine nemožno napadnúť odvolaním, a teda v odvolacom konaní nie je možné preskúmať vecnú správnosť a zákonnosť týchto výrokov (skutkovú vetu, právnu vetu a právnu kvalifikáciu) s výnimkou dôvodu vyplývajúceho z § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda že bolo v konaní zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Odvolací súd však po preskúmaní spisového materiálu v predmetnej trestnej veci nezistil, že by došlo v konaní k takým chybám, ktoré by zakladali porušenie práva obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom.

Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že podľa § 257 ods. 7 Tr. por., ak okresný súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, súčasne správne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožnil prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. Za situácie, kedy došlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred súdom, keď prakticky ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom, má postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu dôležitý význam. Primárne tým uľahčuje najmä činnosť prokurátora v trestnom stíhaní, konkrétne v štádiu konania pred súdom tým, že prokurátor už nemusí pred súdom navrhovať a vykonávať žiadne dôkazy za účelom preukázania pravdivosti svojich skutkových tvrdení v obžalobe, z ktorého dôvodu prokurátor na hlavnom pojednávaní už nemusí v tejto časti niesť pred súdom svoje dôkazné bremeno. Obžalovaný tým, že pred súdom urobil vyhlásenie o vine, teda podstatne uľahčil dokazovanie jeho trestnej činnosti, preto podľa názoru odvolacieho súdu takýto postoj obžalovaného je potrebné tiež zohľadniť.

Obžalovaný bol v predmetnej trestnej veci uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák., pri ktorom Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody s dolnou hranicou vo výmere 3 roky a hornou hranicou vo výmere 10 rokov.

Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd považuje za potrebné vysloviť názor, podľa ktorého na okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. nie je možné prihliadať mechanicky, ale v kontexte prejednávaneho prípadu je potrebné priradiť im rozumný význam pre potreby naplnenia účelu trestu. Okresný súd pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák.

Za správny, považoval odvolací súd poukaz okresného súdu na to, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a svoje konanie úprimne oľutoval, ktorú okolnosť je potrebné zohľadniť pri ukladaní trestu v prospech obžalovaného. Okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu správne zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa priznal k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval a na druhej strane okresný súd správne nezistil ani jednu prirážajúcu okolnosť. Odvolací súd žiadne iné poľahčujúce ani prirážajúce okolnosti v tejto trestnej veci nezistil.

Obžalovaný žalovaný trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vo veci zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., a keďže v predmetnej trestnej veci je obžalovaný stíhaný opäť pre zločin, okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého pri opakovanom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica trestu odňatia slobody o jednu polovicu.

Pokiaľ prokurátor namieta nesprávne mimoriadne zníženie trestu obžalovanému pod zákonom upravenú hranicu trestu odňatia slobody postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám, krajský súd uvádza, že uvedený postup okresného súdu je v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp.zn.Tpj/55/2016 (štvrtá právna veta) uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017 pod č.44.

V citovanom stanovisku sú uvedené štyri právne vety, podľa ktorých:

1/ súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona,

2/ poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova),

3/ analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu,

4/ ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Z citovaných právnych viet a ich odôvodnenia v predmetnom stanovisku vyplýva, že prvá z právnych viet sa vyjadruje negatívne k možnosti považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona s tým, že priznanie sa je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona a aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n/ naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (napr. rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu).

Druhá z právnych viet sa venuje poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného poriadku (páchatel' sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval).

Tretia právna veta sa na účely vety štvrtej zaoberá možnosťou použitia analógie v trestnom práve hmotnom, teda pri aplikácii Trestného zákona, pričom objasňuje, v ktorom smere je analógia neprípustná a v ktorom ju je naopak možné a potrebné použiť - teda ak zákon výslovne nepokrýva určitú situáciu a jej riešenie ponúka iný, podobný zákonný inštitút.

Napokon štvrtá právna veta rieši otázku zvýhodnenia páchatel'a (procesne ako obžalovaného), ktorý uznal vinu a súd jeho vyhlásenie prijal, možnosťou mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Trestného zákona per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom).

Citované stanovisko teda nielenže nevyklučuje, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu týkajúce sa priznania obžalovaného, možnosť aplikácie „iba“ ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zák. pri uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. (po prijatí vyhlásenia obvineného, že je vinný, súdom), ale navyše umožňuje aplikáciu pre obvineného podstatne priaznivejšieho postupu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4/ Tr. zák. per analogiam možnosťou mimoriadneho zníženia trestu (rovnako ako páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste).

Odvolacie námietky prokurátora v uvedenom smere považoval preto odvolací súd za nedôvodné a neakceptoval ich.

Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému, pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu postupoval v súlade so zákonom. Nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 8 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analógiám vo výmere 52 mesiacov, teda pod dolnú hranicu zákonom upravenej trestnej sadzby (rozmedzie zákonom upravenej trestnej sadzby s dolnou hranicou vo výmere 64 mesiacov a hornou hranicou vo výmere 92 mesiacov) a za súčasného uloženia ochranného protitoxikomanického liečenia v ústavnej forme, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti obžalovaného spáchaného trestného činu, ako aj zistený prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností (poľahčujúce okolnosti- priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, bez zistenia priťažujúcich okolností na strane obžalovaného) ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho

nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Okresný súd sa správne nestotožnil s návrhom obhajoby na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., nakoľko takýto postup aj podľa názoru odvolacieho súdu neodôvodňujú ani mimoriadne okolnosti prípadu a ani pomery obžalovaného ako páchatel'a predmetného trestného činu. Okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že obžalovaný síce navštevoval ambulantne psychiatra K.. J., avšak mu neuvádzal pravdivé informácie o svojej osobe, najmä o užívaní drog, frekvencii užívania a ich množstvách. Odvolací súd zdôrazňuje, že znalkyňa K.. I. Q. na hlavnom pojednávaní poukázala na skutočnosť, že diagnózy obžalovaného ako aj jeho liečba u K.. J. sa odvíjali od toho, že ošetrojúci psychiater vychádzal z tvrdení obžalovaného, že neužíva žiadne drogy, čo však nebola pravda. Ani z jedného záznamu nevyplýva, že by obžalovaný uviedol ošetrojúcemu psychiatrovi svoje problémy s drogami, napriek tomu, že o nich vedel a že jedno ochranné protitoxikomanické liečenie súdom mal uložené. Znalkyňa vo svojom znaleckom posudku pritom konštatovala, že ovládacie a rozpoznávacie schopnosti u obžalovaného boli zachované, neboli forenzne významne znížené ani zistenými psychiatrickými diagnózami u obžalovaného.

Pokiaľ obžalovaný a matka obžalovaného navrhovali vykonať kontrolný znalecký posudok z odboru psychiatrie, odvolací súd k tejto námietke uvádza, že nie je pochybný záver, že u obžalovaného bola príčetnosť znížená, ale nebola vymiznutá. Obžalovaný mohol svoje správanie korigovať. Obžalovaný si bol dobre vedomý, že v predchádzajúcej trestnej činnosti sa dopustil zločinu lúpeže s nožom na benzínovej pumpe a taktiež si bol vedomý, že mu plynie skúšobná doba podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a mal viesť riadny život, ktorý nevedol. Odvolací súd má za to, že v uvedenej trestnej veci navrhovaný kontrolný znalecký posudok nie je potrebný.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. je aj výrok o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou okresného súdu a v celom rozsahu na ňu odkazuje. V tejto súvislosti odvolací súd len dodáva, že pri aplikovaní ustanovenia § 48 ods. 4 Tr. zák., nie je súd viazaný ustanovením § 48 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov sa nestotožnil s názorom prokurátora, podľa ktorého by mal byť trest uložený okresným súdom neprimerane mierny, a taktiež sa nestotožnil s názorom prokurátora o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody obžalovaným. Rovnako sa nestotožnil s názorom obžalovaného a matky obžalovaného, že by uložený trest okresným súdom mal byť neprimerane prísny.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o treste v neprospech obžalovaného na podklade podaného odvolania prokurátorom a taktiež nezistil dôvody na zmenu výrokov napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, a preto odvolania prokurátora, obžalovaného a matky obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.